

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Bf.II.190/2021/17.sz.

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Debrecenben, a 2021. június 14. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

végzést:

A kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntette és más bűncselekmények miatt és társai ellen indított büntetőügyben az Egri Törvényszék 2021. január 27. napján kihirdetett 15.B.3/2019/124. számú ítéletét a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., III. r., IV. r. és VI. r. vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 82.460 (nyolcvankettőezer-négyszázhatvan) forint bűnügyi költségből III. r. vádlott 75.260 (hetvenötezer-kettőszázhatvan) forintot, IV.r. vádlott 7.200 (hétezer-kettőszáz) forintot visel.

A másodfokú határozat ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A törvényszék a rendelkező részben írt ítéletével bűnösnek mondta ki

- I. r. vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében,
- II. r., III. r., IV. r. vádlottakat a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő bünszövetségben elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében –, melyet mint a Btk. 13. § (3) bekezdés szerinti társtettesek követtek el,
- V. r. és VI. r. vádlottat a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott, a Btk. 13. § (3) bekezdés szerint társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetében.

Ezért I. r. vádlottat 3 év 6 hónap, börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra, II. r., III. r., IV. r. vádlottakat személyenként 5 év 6 hónap, fegyház végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra, V. r. vádlottat 2 év, végrehajtásában 3 év 6 hónapra felfüggesztett

börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre, VI. r. vádlottat 2 év 6 hónap, börtön végrehajtási fokozatú szabadságvesztésre, mellékbüntetésül 3 év közügyektől eltiltásra ítélte.

[2] Rendelkezett a vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, az általuk előzetes fogva tartásban töltött időnek a velük szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésbe való beszámításáról, az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, és a felmerült bűnügyi költségről.

[3] Az ítélet ellen az ügyészség I. r., II. r., III. r., IV. r. és VI. r. vádlottak terhére, a büntetésük súlyosítása érdekében, I. r. vádlott és védője enyhítésért, II. r. vádlott és védője téves jogi minősítés miatt, részbeni felmentés, másodlagosan enyhítés végett, IV. r. vádlott és védője téves jogi minősítés miatt, továbbá enyhítésért, VI. r. vádlott és védője felmentés, másodlagosan enyhítés végett, III. r. vádlott és védője téves jogi minősítés miatt és a büntetés enyhítése végett fellebbeztek.

[4] V. r. vádlott vonatkozásában az ítélet első fokon jogerőre emelkedett.

[5] A Debreceni Fellebbviteli Főügyészség Bf.109/2019/9. számú átiratában a vádhatóság fellebbezését fenntartotta. Indítványozta, hogy az ítéltábla a Büntetőeljárásról szóló 2017.évi XC. törvény (továbbiakban Be.) 598. § (2) bekezdése szerint tartandó tanácsülésen az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, I. r., II. r., III. r., IV. r. és VI. r. vádlottakkal szemben lényegesen súlyosabb büntetést szabjon ki, az I. r. vádlott szabadságvesztés büntetése végrehajtási fokozatát is fegyházban állapítsa meg, egyebekben a Be. 605. § (1) bekezdésére figyelemmel hagyja helyben.

[6] A védők fellebbezésüket a Be. 584. § (6) bekezdése alapján írásban indokolták a következők szerint.

[7] I. r. vádlott védője, bár fellebbezést nem jelentett be, előkészítő iratában az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

[8] II. r. vádlott védője fenntartotta a törvényes vád hiányára vonatkozó észrevételét. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság e körben indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

Sérelmezte, hogy nem tér ki az elsőfokú ítélet e vádlott védekezésének azon részére, mely arra vonatkozott, hogy talált vadkendert, és ebből száritott ki magának anyagot. Az elsőfokú bíróság kizárólag I. r. vádlott vallomására alapította az ítéletét a többi vádlott egybehangzó előadásával szemben. II. r. vádlott esetében nem rögzítette a törvényszék azon tényeket melyekkel azt kívánták igazolni, hogy a bűncselekmények elkövetését követően nem rendelkezett abból származó nagyobb összeggel.

Kifogásolta a bünszövetség megállapítását is, mivel nem tárható fel a vádlottak közötti előzetes megállapodás, mely bűncselekmények elkövetésére irányult volna. Nem értékelte a bíróság vallomását sem. Mindezek alapján elsődlegesen a vádlott felmentését indítványozta.

Másodsorban a vele szemben kiszabott büntetés enyhítését kérte. Kiemelte, hogy a terhelt tekintetében nem állapíthatók meg a klasszikus kábítószer-kereskedői jellemzők, nem költekezett feltűnően és nagyobb összegű készpénzzel, illetve nagyobb értékű vagyonnal sem rendelkezett.

Végezetül a főügyészség súlyosításra irányuló indítványát alaptalannak tartotta, álláspontja szerint a középérték nem kötelezi a bíróságot. A hasonló jellegű bűncselekmények "nyugtalanító gyakoriságát" statisztikai adattal a vádhatóság nem támasztotta alá.

[9] III. r. vádlott védője elsősorban hangsúlyozta, hogy a bűnszövetség megállapításának alapjául szolgáló tényállás részt egyetlen bizonyíték sem támasztotta alá. Még I. r. vádlott sem hivatkozott arra, hogy társaival előzetes megállapodást kötött volna a bűncselekmények elkövetésére. Az elsőfokú bíróság nem indokolta meg azt, hogy mire alapozta a bűnszövetség megállapítását. Helytelen logikai következtetés az, hogy az ugyanazon személyek általi többszöri bűncselekmény elkövetése önmagában megalapozza az előzetes megállapodás fennállását. Az I/2. tényállásban III. r. vádlott vonatkozásában rögzített tényeket a vádlottak vallomásai nem támasztják alá. Hivatkozott arra, hogy I. r. vádlott is olyan vallomást tett, mely szerint nem volt biztos abban, hogy a szükséges kábítószer II. r. vádlottól be tudja szerezni és ekkor III. r. vádlott azt ajánlotta számára, hogy keresse fel V. r. vádlottat. I. r. vádlott tehát nem mondta azt, hogy a kábítószer III. r. vádlottól származott. A telefonlehallgatás anyagából sem következik az álláspontja szerint, hogy III. r. vádlottól származott volna a marihuána. Hangsúlyozta, hogy az érintett vádlottak adekvát magyarázatot adtak arra, hogy III. r. vádlott ujjlenyomata hogyan került a kábítószer csomagolására.

Mindezeket összegezve megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítélete részben megalapozatlan, ugyanis a tényállás hiányos, részben felderítetlen. Ezért indítványozta a törvényszék ítéletének megváltoztatását, a vádlottak előzetes megállapodására vonatkozó tényállási rész mellőzését, a cselekmény Btk. 176. § első bekezdésének megfelelő minősítését a kiszabott szabadságvesztés tartamának lényeges enyhítését és a végrehajtási fokozat börtönben történő meghatározását. Ugyanakkor a bejelentett fellebbezését kiterjesztette az ítélet hatályon kívül helyezésére is, mivel álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének.

Végezetül a vádhatóság súlyosításra irányuló indítványával szemben hangsúlyozta, hogy a vád tárgyává tett kábítószer egyáltalán nem jutott el a fogyasztókhoz, ezért a súlyosítás indokolatlan.

[10] IV. r. vádlott védője kifejtette, hogy álláspontja szerint a terheltek között nem jött létre bűnszövetség. A vádlottak következetesen vallották hogy tudtak ugyan egymás tevékenységéről, azonban semmilyen megállapodás közöttük nem jött létre. Együttműködésük nem érte el a bűnszövetség megállapításához szükséges magasabb szervezettséget.

Ezért elsősorban kábítószer birtoklásának büntetében, másodsorban pedig a Btk. 176. § (1) bekezdésébe ütköző kábítószer-kereskedelem büntetében indítványozta megállapítani a vádlott bűnösségét.

[11] VI. r. vádlott és védője fellebbezésük közös indokolásában rámutattak, hogy e vádlottra terhelő vallomást egyetlen esetben sem tett. Vele kapcsolatban mindössze azt mondta el, amit III. r. vádlottól hallott. V. r. vádlott sem tett rá terhelő vallomást. Ujjlenyomatának a kábítószer csomagolásán történő rögzítésére azt a magyarázatot adta, hogy az az autó adásvétele során kerülhetett rá. Kiemelték, hogy a többi vádlottal ellentétben nem kábítószer fogyasztó. Mivel nála a házkutatás sem járt eredménnyel, érthetetlen, hogy az egyébként szava hihetetlennek tartott III. r. vallomását fogadta el vele szemben a bíróság. Megjegyezte, hogy I. r. és III. r. vádlottak vallomása egymásnak ellentmondó. A lehallgatási anyagok vádirat szerinti értelmezése öncélú és egyoldalú megközelítés, bűnösségét nem bizonyítja.

Mindezek alapján kérték az elsőfokú ítélet megváltoztatását, elsődlegesen bizonyítottság hiányában történő teljes, illetve részleges felmentését, másodlagosan az első fokon kiszabott ítélet enyhítését.

[12] A másodfokú bíróság a védelmi fellebbezéseket a Be. 598. § (2) bekezdése alapján tanácsulésen bírálta el.

A Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján – eltérő törvényi rendelkezés hiányában – az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást, az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki és milyen okból fellebbezett (teljes revízió).

A Be. 590. § (3) bekezdés értelmében – miként a fellebbviteli főügyészség is kiemelte – korlátozott felülbírálatra nem kerülhetett sor, mert a fellebbezést nem kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be, a perorvoslatok ugyanis támadták a tényállást és a bűnösség megállapítását is. Így a másodfokú eljárásban a törvény főszabálya értelmében teljes volt a felülbírálat.

A Be. 590. § (9) bekezdése szerint a felülbírálat a (4) és (8) bekezdés keretei között az ítéletnek csak a fellebbezéssel érintett vádlottakra vonatkozó rendelkezését, illetve részét érintette.

[13] A felülbírálat során a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le. Nem vétett sem abszolút eljárási szabálysértést [Be. 608. § (1) bekezdés a-f) pont], sem olyan relatív perjogi hibát [Be. 609. § (1), (2) bekezdés], mely az érdemi felülbírálatot kizárná, vagy amelynek kiküszöbölésére bizonyítást kellene felvenni.

[14] Az elsőfokú bíróság részletes és terjedelmes bizonyítási eljárást folytatott le, a vádlottakat és a tanúkat, szakértőket perrendszerűen kihallgatta, az okirati bizonyítékokat bizonyítás anyagává tette, illetve a beszerzett szakvéleményeket is értékelte, azonban az általa

megállapított tényállás részben megalapozatlan, mert ellentétes az iratok tartalmával [Be. 592. § (2) bekezdés c) pont].

[15] Erre figyelemmel az ítéltábla a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján a tényállást az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő iratok tartalma alapján az alábbiak szerint helyesbíti:

1. Az elsőfokú ítélet [11] bekezdésének második mondatából mellőzi azt, hogy I. r. vádlott III. r. vádlottal megállapodott marihuána beszerzéséről.

E mondatot a következő tartalommal rögzíti: „Tekintettel arra, hogy I. r. vádlott a vevő által igényelt mennyiségű marihuánával nem rendelkezett, II. r. és IV. r. vádlottakkal megállapodott abban, hogy a vevői igényeknek megfelelő mennyiségű marihuána kábítószerként szereznek meg és tárolnak a IV. r. vádlott által akkor albérletként lakott, szám alatti ingatlanban abból a célból, hogy azt később I. r. vádlott az általa ismert és vele kapcsolatot tartó vevőnek értékesítse.”

2. A [11] bekezdést kiegészíti a következőkkel:

„III. r. vádlott később, de még 2017. november 20. napját megelőzően csatlakozott a vádlottak fenti megállapodásához.”

3. Az elsőfokú ítélet [16] bekezdésének második mondatából mellőzi azt, hogy V. r. vádlott az I. r. vádlottnak átadott marihuánát VI. r. vádlottól azért szerezte, hogy azt értékesítés végett az I. r. vádlottnak átadja.

Ezen mondatot a következő tartalommal rögzíti: „V. r. vádlott az I. r. vádlottnak átadott marihuánát VI. r. vádlottól szerezte.”

[16] A helyesbítések indokolása a következő:

[17] 1. és 2.

I. r. vádlott bíróság által elfogadott és tényállás alapjául tett nyomozási vallomásában az szerepel, hogy II. r. és IV. r. vádlottakkal állapodott meg előzetesen. (Nyomozási iratok III. kötet 1456-1457. oldal) Ennek megfelelően az első értékesítésre és úgy került sor, hogy ők hárman szerepeltek benne:

„I/1.

A megállapodás alapján I. r. vádlott 2017. november 9. napján IV. r. vádlott albérletében II. r. és IV. r. vádlottaktól nettó 395,87 gramm tömegű marihuánát vett át azért, hogy azt értékesítse.”

Tehát ebben a cselekményben III. r. vádlott nem szerepel.

Az igaz, hogy I. r. vádlott beszélt arról, hogy korábban az általa elfogyasztott kábítószer III. r. vádlottól is vásárolta. Azt is említette, hogy tudott arról, miszerint e vádlottak kábítószer természetűek. Ez azonban nem jelenti azt, hogy III. r. vádlottal is előzetesen megállapodott a kábítószer értékesítéséről.

I. r. vádlott nyomozási vallomása szerint (1459. oldal) III. r. vádlott a második adásvétel bonyolítása közben tudta meg tőle, hogy kábítószer megszerzése céljából megy II. r. vádlotthoz. Ekkor tudatta vele III. r. vádlott, hogy V. r. vádlottnak van kábítószere.

Az pedig az elsőfokú bíróság által helyesen rögzített tényállásból megállapítható, hogy III. r. vádlott 2017. november 20. és 23. napja közötti időben II. r. vádlottnak tovább értékesítési céllal átadott nettó 603,87 gramm marihuánát (I. f. ítélet [15] bekezdés).

[18] 2.

VI. r. vádlott mindvégig tagadta, hogy bármilyen köze lenne az ügyben szereplő kábítószerhez.

V. r. vádlott a nyomozás során végig tagadta, hogy marihuánát adott volna el I. r. vádlottnak. Az előkészítő ülésen (44. jegyzőkönyv) bűnösségét elismerte. Azonban VI. r. vádlottra nézve vallomást ekkor sem tett.

V. r. vádlott bűnösségét az előkészítő ülésen beismerte. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása szerint e nyilatkozatát bizonyítékként értékelte VI. r. vádlott vonatkozásában is, csakúgy, mint III. r. vádlottnak VI. r. vádlottra tett terhelő tartalmú vallomását.

VI. r. vádlott cselekvőségét bizonyítja az, hogy V. r. vádlott által I. r. vádlottnak átadott kábítószer csomagolásán VI. r. vádlott ujjlenyomata is szerepel. Úgyszintén az, hogy I. r. vádlottnak vallomása szerint V. r. vádlott VI. r. vádlottól szerezte meg a kábítószer, mely tény I. r. vádlott III. r. vádlottól tudott.

Mindezek alapján azonban az nem állapítható meg, hogy V. r. vádlott a marihuánát VI. r. vádlottól azért szerezte, hogy értékesítés végett I. r. vádlottnak átadja, ahogyan ez a [16] bekezdésben szerepel. Ettől eltérően, I. r. vádlott vallomásából arra van adat, hogy V. r. vádlott már azt megelőzően megszerezte VI. r. vádlottól a kábítószer, hogy egyáltalán tudott volna arról, hogy I. r. vádlottnak arra szüksége lesz.

[19] Az így helyesbített tényállás minden tekintetben megalapozottá vált, és az ítéltábla az Egri Törvényszék ítéletét e tényállás alapján bírálta felül a Be. 593. § (3) bekezdése alapján.

[20] A tényállás megalapozatlanságára, és ez alapján a felmentésre irányuló fellebbezések nem alaposak.

A tényállás megalapozottságának vizsgálatánál az ítéltábla nem osztotta a védelemnek a tényállás – fentiekén túli - hiányosságaira vonatkozó észrevételeit. Ezzel szemben azt állapította meg, hogy a törvényszék a bizonyítást felvette és ítéletében a bizonyítékokat okszerűen, a logika törvényei szerint, kifogástalanul értékelve számot adott arról, hogy a tényállást mely bizonyítékokra és milyen okból alapította. Megalapozott okfejtéssel vetette el a bűncselekmény elkövetését tagadó, és érdemi védekezéseket is előterjesztő vádlottak vallomásait. A törvényszék gondosan vizsgálta a vádlottak vallomásait, és az egyéb bizonyítékokkal összevetve indokoltan vetette el a büntetőjogi felelősségük hárítására irányuló védekezésüket.

Az ítéltábla is egyetértett azzal, hogy részben a terhelti, továbbá a tanúvallomások, az igazságügyi vegyész szakértő véleménye, a telefon lehallgatások adatai, a rögzített ujjlenyomatok és genetikai minták alapján a büntetőjogi felelősséget megalapozó tényállás megnyugtatóan megállapítható. A cselekményeket tagadó vádlottak és védőik igyekeztek felelősségüket kizáró magyarázatot adni az egyes bizonyítékok vonatkozásában, azonban az elsőfokú bíróság helytálló indokokkal állapította meg, hogy a bizonyítékok egymást erősítő hatása miatt ez nem vezethetett eredményre.

[21] A tényállás megalapozottságára, továbbá az indokolási kötelezettség megfelelő teljesítésére figyelemmel a felmentésre irányuló fellebbezéseket az ítéltábla nem találta alaposnak, mivel azok valójában a bizonyítékok okszerű mérlegelésén keresztül támadták a megalapozott tényállást, mely így a tényálláshoz kötöttség elvére is figyelemmel eredményre nem vezethetett.

[22] A tények megállapítása elsődlegesen az elsőfokú bíróság feladata. A Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú bíróság határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapítja, kivéve, ha az elsőfokú bíróság ítélete megalapozatlan. A Be. 592. §-a írja le a megalapozatlansági okokat. Az (1) bekezdés szerint az elsőfokú bíróság ítélete akkor teljes egészében megalapozatlan, ha nem állapít meg tényállást, vagy a tényállás teljes egészében felderítetlen. Jelen ügyben ez fel sem merülhet. A másodfokú bíróság általi helyesbítést követően a Be. 592. § (2) bekezdése szerinti részleges megalapozatlanságról sem beszélhetünk, mivel a tényállás teljes körű, az a bizonyítást érintő iratok tartalmával összhangban áll, és részbeni felderítetlenség, továbbá helytelen következtetés sem érhető tetten.

[23] A perorvoslattal érintett vádlottak bűnösségére vont következtetés okszerű, cselekményeik minősítése az anyagi jogi szabályoknak megfelelő.

[24] A másodfokú eljárásban a tényállás vonatkozásában eszközölt módosítások nem érintik sem III. r. sem pedig VI. r. vádlottak bűnösségét.

[25] VI. r. vádlott cselekménye továbbra is megfeleltethető a Btk. 176. § (1) bekezdésében meghatározott és a Btk. 13. § (3) bekezdés szerint társtettesként elkövetett

kábítószer-kereskedelem büntettének. Azon túl, hogy a [16] bekezdésben írt marihuánát értékesítette III. r. vádlottnak, a [19] bekezdésben rögzítettek szerint további kábítószer adott el tovább értékesítési céllal ugyanezen terheltnek.

[26] Ugyancsak nincs kihatással III. r. vádlott esetében a bünszövetségben való részvétel megállapítására, hiszen legkésőbb akkor, amikor II. r. vádlottnak átadta a I. r. vádlott részére szánt kábítószer, csatlakozott a vádlott társai által általa is tudottan létrehozott bünszövetséghez.

[27] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket helyesen feltárta, azonban azt az ítéltábla kiegészíti az eljárás elhúzódásának tényével. Ez nem egyenlő az időmúlás enyhítő tényezőként történő értékelésével.

Az Alaptörvény a tisztességes eljáráshoz való jogot és az annak részét képező „észszerű határidő” követelményét két cikkében rögzíti. A hatósági eljárások vonatkozásában az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, tisztességes módon és ésszerű határidőn belül intézzék”. A bírósági eljárások tekintetében az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése szerint „mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és a kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.” Az ésszerű határidőn belüli eljárás követelménye ennek következtében a hatóságokra és a bíróságokra egyaránt vonatkozik.

A büntetőeljárás elhúzódása felelősségi kérdés is. Egy hosszú ideig tartó eljárás is eleget tehet az ésszerű határidő követelményének, míg egy abszolút tartamában rövidnek látszó eljárás is megsértheti az alaptörvényi elvárást. Az eljárás elhúzódásának fogalma magában foglalja azt, hogy az eljáró bíróság a büntetőeljárás valamely szakaszában inaktivitást mutatott és a lefolytatott eljárás nem minden részletében tükrözi azt az erőfeszítést, amelyet a bíróság az ésszerű határidőn belüli elbírálás érdekében kifejtett. Az időmúlás helyett az elhúzódó eljárásra utalás tehát az ügyben eljáró bíróságok (hatóságok) azon tétlenségének az elismerése, amelyet az eljárás egyes szakaszaiban tanúsítottak. Ez a fajta - a vádlottnak fel nem róható - tétlenség már csak a járványügyi helyzet miatt is megállapítható. Annak megállapításához nem szükséges, hogy az a bíróságnak felróható legyen.

A fenti tény megállapítása valamennyi vádlott esetében indokolta a középértéktől a büntetési tételkeret alsó határához közelítő eltérést.

[28] I. r. vádlott vonatkozásában rámutat az ítéltábla, hogy a büntetés kiszabása során az ítéletnek közvetítenie kell azt az üzenetet is, hogy az a bűnelkövető, aki megbánó magatartását a beismerő vallomáson túl feltáró jellegű vallomással is kifejezésre juttatja - mely vallomás kiemelkedő szerepet játszik az ügy felderítésében -, érdemes arra, hogy a bíróság ezen együttműködési törekvését a kiszabott büntetésben is értékelje. Így a másodfokú bíróság azt állapította meg, hogy a törvényszék indokoltan alkalmazta e terhelt esetében az enyhítő szakaszt.

Mindezekre figyelemmel az ügyészségnek a büntetések súlyosítására irányuló fellebbezése nem foghatott helyt.

Ugyanakkor a büntetési tételkeret alsó határa közelében, illetve I. r. vádlott tekintetében az alatt megállapított büntetési tartamok eltúlzottan súlyosnak sem minősülhetnek, ezért az ítéltábla azok enyhítésére sem látott okot.

[29] A Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontja alapján a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata börtön, ha azt büntett miatt szabták ki.

[30] A Btk. 37. § (3) bekezdés a) pontjának ad) alpontja szerint a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata fegyház, ha a három évig vagy ennél hosszabb tartamú szabadságvesztést kábítószer-kereskedelem súlyosabban minősülő esete [Btk. 176. § (2)-(3) bekezdés] miatt szabták ki. E szabályoknak megfelel a II. r., III. r., IV. r. és VI. r. vádlottak esetében a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának megállapítása.

[31] A büntetés kiszabása körében megjelölt okok miatt az ítéltábla indokoltnak tartotta I. r. vádlott vonatkozásában a Btk. 35. § (2) bekezdése alkalmazásával a szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozatának börtönben történő meghatározását.

[32] Az elsőfokú bíróság a vádlottak feltételes szabadságra bocsáthatóságáról, az általuk előzetes fogva tartásban töltött időnek a velük szemben kiszabott szabadságvesztésbe való beszámításáról, az elkobzásról, a vagyoneklobzásról, a lefoglalt bűnjelekről, továbbá a felmerült bűnügyi költség viseléséről mindenben a törvénynek megfelelően döntött.

[33] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a szükséges részben a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és 606. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg a törvénynek megfelelő rendelkezéseit a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával helybenhagyta.

[34] A Be. 613. § (1) bekezdése alapján határozatában megállapította a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget és a Be. 574. § (1), (2) és (4) bekezdései alapján rendelkezett annak viseléséről.

III. r. vádlottat terheli a tőle lefoglalt személygépkocsi tárolásával és őrzésével kapcsolatosan felmerült 75.260 forint, míg IV.r. vádlott a kirendelt védő díját képező 7.200 forint költséget viseli.

A további 75.260 Ft bűnügyi költség vonatkozásában, mely a V. r. vádlottól lefoglalt személygépkocsi tárolásával és őrzésével összefüggésben merült fel, az elsőfokú bíróságnak egyszerűsített felülvizsgálat keretében kell döntenie.

[35] Az ítéltábla jelen határozata elleni fellebbezést a Be. 615. §. (5) bekezdése kizárja.

Debrecen, 2021. június 14.

Dr. Gömöri Olivér sk. a tanács elnöke, Dr. Toma Attila sk. előadó bíró, Dr. Elek Balázs sk. bíró

Záradék: Az Egri Törvényszék 15.B.3/2019/124. számú ítélete a fellebbezéssel érintett I. r., II. r., III. r., IV. r. és VI. r. vádlottak vonatkozásában a másodfokú határozat folytán a mai napon jogerőre emelkedett.

Debrecen, 2021. június 14.

Dr. Gömöri Olivér sk.

a tanács elnöke